

CONTESTA A GUINJOAN A EL NACIONAL

http://www.elnacional.cat/ca/opinio/modest-guinjoan-espanya-xina-dues-gotes-aigua_349317_102.html

Certament d'acord amb la tesi final: * Els que creiem en les persones i els pobles més que no pas en els imperis, en el diàleg més que en la violència i la venjança, en el pacte més que no pas en la imposició, en el respecte a la llibertat més que en la coacció, ens sentim decebuts. Tanmateix, ens sentim forts en el nostre anhel de dignitat i de justícia. I més encara quan econòmicament, a mitjà i llarg termini, hi tenim les de guanyar.*. Només faltaria.

I cert que fa tristesa i ràbia les imposicions i els retalls de llibertat arreu del món, començant per les que ens fan a nosaltres. Quan poso a un costat de la balança l'èxit econòmic m'adono que estic fent servir el mateix argument de mantenir al Franco des del 1960. Però també veig que per mantenir les llibertats formals a casa, els països occidentals (i a S-pain ja ho sabem) hem exportat la dictadura i la guerra a Àfrica i Mitjà Orient

I demanaria al Partit Comunista xinès que deixés que tothom expressi com vulgui els seus desacords. I no imposar més obligacions a Hong Kong que les que hi hagi a la Xina.

D'entrada diria que la comparació la trobo massa forçada i incompleta. La referència al TheEconomist del novembre de 2017, que jo tinc penjada al web, amb l'editorial del *Let's them vote* i una portada amb estelada que quedarà per la història, va ser una revista que ens va ajudar, però que des d'aleshores no va tenir continuïtat i que pràcticament no ha publicat cap notícia sobre Catalunya; i quan ho ha fet ha citat opinions del C's. Senzillament els hi van *tocar el crostó* i ara s'arregla amb el silenci dels estats europeus que no ens volen ajudar i *no dubten que el judici tindrà totes les garanties*. I ha estat insensible sense informació als empresonaments provisionals. Quan es parla del The Economist, ara s'ha d'explicar això també. Està censurat a la Xina, perquè entenen que juguen massa a la contra. ~~És una censura, certament.~~

Tot el que diu en Guinjoan és cert. Però també és important el que no diu i que crec que hauria de dir per donar-hi més context històric i geo-polític actual. Jo diria:

- HongKong té una extensió d'uns 1.100 km² (triangle Terrassa-Mataró- Castelldefels, amb 4,2 milions d'hab) i una població resident com Catalunya (7,5 milions+); més densitat certament però no arriba al doble. Té una renda per càpita de les més altes del món, amb una economia basada en el lliure comerç.
- Taiwan té uns 36.000 km², una mica més que CAT (32.000), i una població de 23,5 milions, 3 vegades la de CAT. Té un nivell econòmic de país desenvolupat, i ara té tren d'AV des del Sud fins al Nord (Taipei) d'uns 500 km.
- Macao és una ciutat amb uns 650.000 residents, al costat de Suhai amb milions.
- Per tant, comparativament amb la Xina de 9 milions de km² (com USA+o Austràlia) i 1.400 milions de persones, no poden fer el paper i la funció econòmica de CAT a S-pain.
- Però Hong Kong no és Catalunya, per història. Va ser colònia britànica des del 1887 fins el 1997 perquè tenien un lloguer de 100 anys, *guanyat* quan la Xina estava en plena guerra civil, anomenada de l'Opi, distribuït pels britànics. Ja podem imaginar el sistema

democràtic amb què UK va mantenir la colònia, però l'Ajuntament tenia certes competències i l'alcaldia era elegida en uns 2.500 col·legis electorals (les *constituències* britàniques). Per tal de fer efectiva la devolució obligatòria als 100 anys, Deng Xiaoping va acceptar que li mantindria l'estatus econòmic i polític, dins de Xina. A la pràctica, però, té fronteres, duanes i moneda pròpia. Pensem, però, que tot el que s'ha aprovat i el que s'aprovi haurà de tenir la majoria dels 2.500 representants, dins dels acords del 1997. El 1901 tenia uns 360.000 hab.

- Taiwan tampoc té història semblant a CAT. Va ser una creació d'USA, el 1949, al final de la Segona Guerra, quan el Mao del Kuntangtan-Partit Comunista va guanyar, ciutat a ciutat, al Chank Kai Check del Komingtang, després de la Llarga Marxa i la guerra. USA li va permetre establir-se a Taiwan i li va donar suport bèl·lic, on va exercir també de dictador, amic del Franco. Li van donar la representació a la ONU fins la visita del Nixon a Mao a començaments dels 70 (Mao va morir com el Franco+-) que van intercanviar-ho amb que mai atacarien Taiwan, perquè seria defensat per USA. A la mort del dictador hi va haver van ser implantades les llibertats democràtiques. A la pràctica fan d'*estat*, perquè tenen moneda i passaports reconeguts. Són rics perquè van poder ser la *primera fàbrica del món*, a l'estela del Japó de l'electrònica, com Corea del Sud. Les enquestes diuen que, avui, un 60%+- de la gent vol seguir sent independent. Lògic, no?.
- Cert que per salvar la cara, en època que la Xina era encara molt pobre i feble, Deng Xiaoping va inventar-se allò de *Un país, dos sistemes*, que ja va anar bé a les potències occidentals. Cal comprendre, però, que Taiwan i HK són pedres a la sabata de la Xina gran; els humilia i ho entenc, perquè han viscut massa segles humiliats. I que els països occidentals faran tot el possible per debilitar-la, com a mínim en imatge. En Guinjoan s'hi ha apuntat i certament és lícit, però al meu entendre, esbiaixadament.

Els xinesos es defensen dient que han col·laborat com ningú a fer un món econòmicament més ben repartit i en pau. I que han aconseguit eliminar la pobresa a la Xina, com mai s'havia aconseguit a la història de la humanitat. He penjat al meu web els seus materials i arguments publicats al diari oficial en anglès, el People'sDaily, perquè crec que és poc conegut i com un homenatge als seus avenços econòmics i socials. El primer article és especialment rellevant.

<https://clusa-oriach.cat/20190203-20190122-PeopleDaily-China1978-2017-2019-China%20is%20setting%20up%20a%20new%20model%20for%20world%20human%20rights-EvolucioEconomica1978-2017-PartitComunista.pdf>

Fa pensar molt la COMPARACIÓ AMB LA ÍNDIA, amb el sistema de llibertats occidentals i sistema capitalista (castes incloses), i la Xina governada amb fortalesa pel Partit Comunista, que ha fet canvis impensables en temps de Mao. I que no han col·laborat en cap guerra i que ajuden, a la seva manera al desenvolupament d'Àfrica, com ningú. Entre tots dos països fen prop del 40% DE LA POBLACIÓ DEL MÓN.

La Índia i la Xina, amb poblacions semblants representen el 38% del món, estaven als llindars de la pobresa fa 40 anys, però la Xina ha tingut amb un creixement mitjà sostingut del 9%

anual. S-pain ho feia a un màxim del 6,5% en els anys punta del *desarrolisme* del Franco fins el 1975. Diuen els papers que es poden consultar:

**

India's gdp per capita is around of \$1,627. India's rank in world and Asia is 145 and 33, respectively. On PPP basis, gdp per capita of China is \$12,880 and of India is \$5,855. China is 4.66 times richer than India in nominal method and 2.20 times richer in ppp method.

Comparing India vs China by GDP - StatisticsTimes.com

statisticstimes.com/economy/china-vs-india-gdp.php

The population of India in 1978 was around 650 million

China' population at 1978 was 975 million.

Current Population of India in 2018 is 1.350 million (creixement mitjà del 1,84% anual en 40 anys)

Current population of China is 1.415 million, in 2018 (creixement mitjà del 0,94% anual, per la política del fill únic des del 1978 fins poc).

Comparing India vs China by GDP - StatisticsTimes.com

statisticstimes.com/economy/china-vs-india-gdp.php

Alguna cosa tenia dita i escrita, de fa un parell d'anys:

<https://clusa-oriach.cat/20170518-02-TextFinal-TaulaRodonaAteneu-Clavera-Clusa-Masnou-18Maig2017.pdf>

<https://clusa-oriach.cat/20170518-01-Ateneu-URBANISME%20A%20LA%20XINA%20ACTUAL-Resum.pdf>

Cadascú pot jutjar els resultats de la comparació com vulgui. Però jo em decanto A FAVOR DEL SISTEMA XINÈS, perquè vaig ser militant d'un partit comunista com el PSUC (1975-80), i coneixíem les contradiccions. I, lògicament, a favor de la independència de CAT, segur per semblants raons que les d'en Guinjoan.

Carinyosament,

Joaquim Clusa

www.clusa-oriach.cat

http://www.elnacional.cat/ca/opinio/modest-guinjoan-espanya-xina-dues-gotes-aigua_349317_102.html

OPINIÓ

Espanya i la Xina, dues gotes d'aigua

Modest Guinjoan

Barcelona. Dijous, 31 de gener de 2019

Modest Guinjoan

En un recent article en aquest diari (2/10/18) vaig fer referència a les semblances entre com la Xina tractava Hong Kong i Espanya ho feia amb Catalunya. No pas en l'àmbit econòmic, ja que la Xina segueix els passos de Hong Kong, en certa manera com Catalunya ha sigut i segueix essent capdavantera de l'Estat en bastants aspectes. Parlàvem de la repressió a l'independentisme hongkonguès sobre la base d'un article del The Economist, un setmanari britànic dels de més difusió i influència al món sencer. Doncs resulta que en la seva edició de 19 de gener torna a tractar el tema, amb nous episodis sobre els problemes que aquest

territori planteja a la República Popular de la Xina. I de la mateixa que al seu dia (14 de novembre de 2014) el setmanari va fer un editorial relatiu a Catalunya sota l'explícit títol *Let them vote*, ara dedica un editorial centrat en una llei per imposar l'himne xinès a l'antiga colònia britànica.

La proposta legislativa relativa a l'himne va començar la seva tramitació parlamentària aquest passat 23 de gener, al Legco (Legislative Council), a Hong Kong. Encara que només ha fet els primers passos, ningú no dubta que l'anomenada National Anthem Bill passarà el tràmit parlamentari i s'aprovarà. En una línia semblant, poc després que passés a mans xineses el 1997, s'hi va aprovar l'aplicació d'una llei contra la profanació de la bandera xinesa; ara li toca a l'himne.

Sembla que la mesura està relacionada, entre d'altres, amb el fet que abans dels partits de futbol que juga l'equip de Hong Kong sona l'himne xinès. I resulta que molta gent es gira d'esquena al camp i molta altra mostra pancartes amb la inscripció "Hong Kong no és la Xina".

Amb la nova llei, a les escoles de primària i de secundària, els alumnes hauran de cantar l'himne xinès, i fer-ho amb el decòrum que correspon. La nova llei preveu multes de 50.000 HK\$ (uns 5.600 euros) i presó de fins a tres anys per a aquells que públicament i intencionadament insultin l'himne. La pròpia llei es fixa com a objectiu eixamplar la consciència ciutadana de la República Popular de la Xina i promoure el patriotisme. Sobre Hong Kong hi plana, a més a més, l'amenaça de desplegar-hi l'article 23 de la seva constitució, el qual estableix que el territori en qüestió legislarà contra la traïció, la secessió, la sedició i la subversió. Per ara no ho ha fet, perquè un intent en aquest sentit va provocar protestes multitudinàries al carrer el 2003. Però la Xina té aquest roc a la faixa, per llançar quan calgui. La consigna és mà dura.

Malgrat que al seu dia la Xina va oferir un menú atractiu als hongkonguesos sota el lema "Un país, dos sistemes", ara s'està veient que el que de veritat compta és "un país". Així s'ha d'entendre el pas cap a la veneració de l'himne, de la mateixa manera que s'entén la persecució a l'independentisme incipient però creixent que hi ha a Hong Kong. De fet, l'afany nacionalista xinès es projecta de cara al futur no només a Hong Kong, sinó també a la veïna illa de Taiwan, que ja ha estat advertida que la reunificació és inevitable i que si cal es farà servir la força. Un panorama francament decebedor per als partidaris de la llibertat i la democràcia d'arreu del món.

La devolució de Hong Kong a la Xina va servir al gegant asiàtic per disposar d'un enclavament netament capitalista i plenament integrat en els mercats de béns i de capitals del món. Alhora constituïa una plataforma privilegiada i consolidada per a la globalització d'un país políticament comunista però econòmicament admirador del sistema de mercat. Hong Kong va ajudar (des de molt abans de la devolució) a posar la Xina com a actor rellevant en l'escenari de l'economia mundial; però en canvi no va servir per aprendre lliçons de democràcia i aplicar-les a un país sense llibertats polítiques.

Emmirallant Espanya amb la Xina hom hi descobreix moltes semblances. El procés independentista català ha desfermat reaccions homologables en el passat recent: l'article 155, violència policial, saltar-se resultats electorals homologats, violència judicial, presos i exiliats polítics. De cara al futur, les propostes de Vox, PP, Ciudadanos, molts dirigents del PSOE (i

alguns del PSC) són una fotocòpia de la paranoia nacionalista, agreujada amb xenofòbia expressada massa sovint i des de massa àmbits quotidians.

Com a catalans sentim tristesa pel que tot plegat representa d'odi i de desagraïment, com a demòcrates, la mateixa decepció amb Espanya que la dels kongkonguesos obligats a venerar l'himne xinès i a veure retallada la seva democràcia.

Els que creiem en les persones i els pobles més que no pas en els imperis, en el diàleg més que en la violència i la venjança, en el pacte més que no pas en la imposició, en el respecte a la llibertat més que en la coacció, ens sentim decebuts. Tanmateix, ens sentim forts en el nostre anhel de dignitat i de justícia. I més encara quan econòmicament, a mitjà i llarg termini, hi tenim les de guanyar.

Modest Guinjoan, economista

Xina: de 975 mhab, el 1978, a 1.415 mhab, el 2018 (19% del món) =

India: de 650 mhab, el 1978, a 1350 mhab, el 2018 (18% del món) =

HK 4606,0 1978

1901 368,987

1971 3,936,630 1981 5,183,400 2017 7,409,800

in a 1,104-square-kilometre (426 sq mi) territory, Hong Kong is the world's fourth-most-densely-populated region. = triangle Terrassa-Mataró –Castelldefels amb 4,5 milions d'habitants

https://en.wikipedia.org/wiki/Hong_Kong

Hong Kong became a colony of the British Empire after Qing China ceded Hong Kong Island at the end of the First Opium War in 1842.[16] The colony expanded to the Kowloon Peninsula in 1860 after the Second Opium War, and was further extended when Britain obtained a 99-year lease of the New Territories in 1898.[17][18] The territory was returned to China when the lease expired in 1997.[19] As a special administrative region, Hong Kong's system of government is separate from that of mainland China[20] and its people overwhelmingly identify as Hongkongers rather than Chinese.